

проба. Тѣло-то отслабва, животъ-тъ ся смалява; сичко что ны окръжява, разваля ны, храна-та ны повръжда, цѣръ-тъ ны направя слабы, огнь-тъ что ны съживява отвѣтрѣ, ны съяда, и спчкый нашъ животъ не е друго, само една дълга и мѣчна агонія (смъртоносна мѣка). Прочее въ това положеніе, смъртъ-та не ли е обикновенъ животъ на челоѣка? Единъ виноватъ, усѣденъ на смъртъ, на коѣхъ странѣхъ и ако си хвърли поглѣда, не ще ли му ся явява се тоя жалостенъ прѣдмѣтъ? Малко или много что имаме да живѣемъ, прави ли голѣма разлика, че да мыслимъ себе си като безсмъртни на земь-тъ?

Отистивъ мѣрка-та на сѣдѣж-тъ не е еднакъ: на нѣкои си години-ты ся умножяватъ мирно, до най-послѣднѣхъ възраст, и, като наслѣдници на благословеніе-то отъ дрѣвны-ты врѣмена, умирахъ пѣлни съ радость въ рѣцѣ-ты на мнозина изрожденници; а нѣкои си закрѣпени до срѣдъ пѣти, глѣдате въ цвѣтуещъ-тъ си възраст да ся отвѣря прѣдъ тѣхъ гробна-та врата, и напразно търсѣхъ продълженіе на години-ты си; и пакъ нѣкои си токо что ся авятъ на земь-тъ, и отъ заранъ-тъхъ додѣ мръкне свѣршватъ ся, и, подобни на полскыя цвѣтъ, не даватъ почти никое растоѣніе помѣжду единъ-тъхъ минутъ что ги вижда да цѣфнѣхъ и другъ-тъхъ что ги вижда повѣхъхъ: да изсѣхнуватъ и ся изгубватъ! Нещастно-то врѣмя, забѣлѣжено за всякъ единъ отъ насъ, е написано тайно въ вѣщѣ-тъхъ книгѣхъ.

Прочее сичкы ные живѣемъ безъ да сме увѣрени за продълженіе-то на наши-ты дни; и това